

Zemlényi Attila

A FEKETE BARÁT SZINDRÓMA

A fekete barát a végkimerülttel barátkozik csak.
Akkor merül fel az esthomályból, ha a világ már nem
koherens gyűrű körülötted.
Úgy jön, mint éles zefír, hideg borzongás
a 17 colos tófelszínen. Meztlábás érzékcsalódás,
felületi hiba a felbolygatott rendszerben.
Nem tudni, milyen felekezethez tartozik,
de aki egyszer látta, nem feledkezhet meg róla többé.
A titokzatos abbé örömét abban leli, ha energiáidat vészesen
lecsapolták, sőt el sem zárták a csapat.
Ilyenkor nem jön az álom, az üdvözítő,
nekiesel a melletted alvó forró testnek,
miközben lét és ébrenlét szakadékja fölött egyensúlyozol,
korhadt fafüggőhídon, minden lépésnél
beszakadsz, majd újra és újra zuhansz,
tengelyed meg a fafejed körül pörögve.
Sokszor nyers boldogságra sem eszmélsz.

Mikor építkeztem, évekig csak King bátyómból ettem,
félelme jó meleg trágya volt sebeimre.
Gondolatai úsztak, lebegtek, mint sérült,
sötét pillangók. Mosolygós Kung-Fu volt,
malter száradt a vastagbelemben, a szívem
körüli válaszfaltéglákból született a kamra.
A vizes kínozza a prosztatám, a kőművesek
szórával engedték fel a májamat.
A hidegburkolók az egész családot betemették,
pedig el sem hangzott a sátáni kérdés.
A villanyászok bekábelezték a húsunkat,
láttunk a sötétben, mint a fekete macskák és Drakula,
a gyerekek, apró szentjánosbogarakként röpködtek,
mellettem feküdt, fluoreszkált egy halogén nő.
Fölmérhettem az éjjeli házat, mint birtokát zombi tulajdonosa.
Az ács azt mondta, csá, mikor félkésznel elment.

Megszabadított a tér bilincseitől,
a nappaliból láttuk hunyorogni a csillagokat.
Utoljára még újra a bankba mentem,
csurom vízpisztollyal nyirkos ingem alatt.

Nem szól semmit, csak eltűnik, majd beúszik a
perifériás látásodba újra. Nézi a halántékdod,
vagy nézi a tarkód, úgy unszol. Szaggatott, rövid
álmaidba is magaddal vonszolod, egy éhes farkas
bőrébe bújva. Ott aztán Ézsaiás, elhiszed neki,
hogy együtt lesztek vad áldozat és vad vadász.
Meg tudom csinálni, mondod, mint egy lendkerekes
játék, amit isten vagy ördög megint felhúzott.
Meg tudom csinálni! Mondod a barátodnak, aki az
ellenséged. Fény és ellenfény, árny és ellenárnyék,
hitetlen sületlenség, légszomj a légvárban.
Meg tudom csinálni, mantrázod, és még
megköszönöd, hogy megmentette az életed,
mielőtt egy érted szóló zsolozsmával kioltaná.

Irodalmi Jelen, 2008/1.

(Zemlényi Attila 1967-ben született Szerencsen. Verset ír.)